

Ride snneiderne

Patruljeførerne får deres eget blad!

Dette er et billede, men ikke et forskønnet billede, af den energiske Mac fra Silkeborg. Alle jyder kender Mac, alle, der i sommerens løb har været om ad Paradislejren, kender Mac, og snart kender I hende alle. Mac har allerede i nogen tid været knyttet til redaktionen af denne avis, men fra 1. september laver hun en bi-avis til alle landets idéhungrende patruljeførere, „Budstikken“ hedder den. I får den gratis, for det er en gave fra korpset. Med hver bladpakke følger til hver trop 5 eksempl. af bladet, og dem fordeler I i troppen. Troppe med flere patruljer må være rare at enes om bladene, for det vil ikke være muligt med den ordning, vi foreløbig prøver, at variere antallet af udsendte budstikker.

Vi håber, I vil få glæde og udbytte af denne gave, og Mac vil være glad for at høre fra jer, hun vil gerne høre om, hvad I gerne vil have idéer til, og hun vil med glæde tage imod gode idéer, som I med held har praktiseret i patruljerne.

Og hermed ønsker vi alle patruljer i Danmark en god arbejdsæson!

Red.

KORPSNYT

Esther Hvidtved Larsen, kaldet og kendt som *Krittevit*, er blevet distriktschef i Midtjyllands distrikt.

Grethe Jørgensen, kaldet og kendt som *Tom*, skal, når hun har fundet divisionschef til sin division, være distriktschef i Nordjylland.

Den lille gavenål, man kan købe på depotet, må gerne bruges som civilnål i fremtiden. Hvorfor ser man forresten aldrig civilnålene i brug?

Grethe Thorbek er leder af det udvalg, der varetager Jærgårdens interesser, og gården skal i det kommende år udvides med en stor bygning med soveloft, stor opholdsstue og køkken — samt en funktionærbolig til Jærgårdens leder.

Der skal være *korpsturnering* i begyndelsen af juli 1956. Så snart vi ved mere, skal I høre om det. Men gå allerede nu i gang med at træne, for det bliver en vældig kamp mellem de dygtigste patruljer i divisionerne, som i forårets løb afholder udtagelseskonkurrencer.

Københavns distrikt håber på, at forstanderinde, frk. Ella Såbye, Den Suhrske Husmoderskole, igen i år tilbyder spejdere over 16 år *husholdningskursus* ledet af de unge lærerinder. Spej-

derne, der deltog sidste semester, var meget glade for undervisningen, som var een gang om ugen.

„*Hjortene*“ fra *Hadsten* vandt junikonkurrencen om de drømmende spejdere.

Divisionschef *Grethe Øjfjord* rejser i slutningen af september til Grønland for at besøge troppene dér.

* * * POSTBOX * * *

5 tyske pigesp. ca. 14—16 år ønsker danske pigesp.

1 engelsk tropsf.

1 californisk pigesp. ca. 14—16 år.

1 lille trop på 18 blåmejser, 7—8 år, startet dec. 1954.

1 canadian pigesp., 16 år, en California.

Kammerat i troppen taler dansk, hun vil oversætte.

Vejle trop, se her. En trop fra U. S. A. vil gerne i forbindelse med Lederne Venners Hjem, navnet er *Ellinor Molgaard Frandsen, Valoesgade 34*, vistnok forkert skrevet, *Vejle*.

Tak for den overstrømmende mængde af breve, jeg gør alt, for at skaffe jer, hvad I ønsker.

Fromse

Gillesager 148, Glostrup

Lørdag den 4. juni hejstes flaget over PARADISLEJREN

*den dejlige grøn-blå
lejrplads, som Fælles-
rådet har købt
for Sct. Georgsgildernes
gave. Vejret var det
skønnest tænkelige,
og spejdere, store og
små, var myldret
til fra hele Jylland.
Da flaget var hejst,
udtalte Hds. Majestæt:*

„Flaget er hejst, og vi står for første gang i danske pigespejderes historie på en lejrplads, som er fælles for blå og grønne.

Takket være en storstilet gave fra Sct. Georgsgilderne er vi blevet ejere af denne dejlige grund, som nu tages i besiddelse af de to korps.

Vi har meget at takke for i dag.

Da Fællesrådet gennem spejderbladene efterlyste en passende grund, gik der nogen tid, uden at vi egentlig fik noget svar. Vi begyndte at tro, at der måske ikke var brug for flere lejrpladser. Og så pludselig kom førerne i Silkeborg med deres forslag om at købe en grund her. Fra det øjeblik gik det slag i slag! Vi blev hurtig enige om, at en smukkere plads kunne vi ikke finde, desuden er den centralt beliggende og — det aller vigtigste — de grønne og de blå førere havde fra første færd og i fællesskab tænkt sagen igennem og lagt en god plan, som tiltalte os i Fællesrådet. Vi har ikke et øjeblik fortrudt, at vi lagde hele den praktiske side af købet i Silkeborgførernes hænder. En dybfølt tak fra os i Fællesrådet til frk. Nedergård og fru Marquard for det smukke og glimrende arbejde, de har givet meget af deres tid og lagt mange gode tanker i arbejdets udførelse — tanker, som jeg er overbevist om vil bære frugt til glæde og gavn for landets ungdom.“

(Derefter takkede dronningen alle de mange, der havde vist deres interesse og velvilje ved at hjælpe med køb og etablering af grunden. Dronningen takkede hver enkelt, fordi man i dag kunne indvie Paradislejren.)

Paradislejren — det navn lyder forjættende — men det forpligter også. Begge korps' troppe vil færdes her og have lige meget ret til at nyde af Paradislejrens goder. Allerede i sommer kommer der mange — så det betyder, at der er brug for lejrpladsen. Jeg vil bede jer grønne og blå piger om at huske vores spejderlov. Jeg tænker nu særlig på een paragraf: — En spejder er høflig og *hensynsfuld*. Vis hensyn, når I kommer hertil, og mens I ligger her i lejr og ikke mindst når I drager herfra. Efterlad alt i pæn stand således, at naboer og genboer får respekt for spejderbevægelsen og føler glæde ved at have jer i nærheden.

Men hensynsfuldheden rækker længere end spejderlivet. Vis derfor hensynsfuldhed i det daglige, hvor I end færdes, det være sig hjemme eller ude, og ikke mindst når I går eller cykler — selv når I ikke har spejderuniformen på.

Mit ønske for Paradislejren er, at Dannebrog altid må vaje frit over glade, hensynsfulde danske piger, og lad os give vores glæde over denne smukke plads udtryk i et trefoldigt leve for vores land.

DANMARK LEVE!

Månedens Interview

(„Bladlusene“ var i sommerferien spredt for alle europæiske vinde. De har alle mødt spejdere, og Susanne fortæller her om Cynthia, hun mødte foran en kostskole.)

En gruppe engelske piger stod i julisolen og diskuterede ivrigt, mens de ventede på deres skolebus. Jeg stod midt i gruppen og gav mit besyv med, så godt jeg kunne, diskussionsemnet var alvorligt, — ispinde — vi var nemlig i færd med at fortære nogle meget spændende sodavandsis, som forresten hvert øjeblik, når en lærerinde kom forbi, skyndsomst skjultes i en fælles æske! (Jeg gad vidst, hvor mange forskellige, jeg på den måde kom til at sutte på), men det er uforeneligt med engelsk skolemoral at have en ispind i hånden, når man er i skoleuniform.

— Har man is af samme slags i Danmark? spurgte en af pigerne, og jeg skulle lige til dybsindigt at gøre rede for dansk is, da jeg fik øje på et trekløver, spørgeren havde i sin skolejakke, og så kom jeg jo i tanker om, at jeg ikke måtte komme hjem, før jeg havde interviewet en engelsk pigespejder. Så i stedet for at vade længere i isen, talte vi om hendes spejderarbejde. Cynthia var patruljefører for „Valmuerne“ i Overseale Trop.

— Fortæl lidt om engelsk spejderliv, sagde jeg, mødes I patruljevis eller — —

— Nej, hele troppen kommer på een gang, og patruljerne arbejder så i hver sit hjørne af lokalet.

— Er tropsføreren så til stede?

— Ja, naturligvis, hun beder bønner i begyndelsen af mødet, og hun går rundt og ser på, hvad patruljerne bestiller og om der er lagt en ordentlig arbejdsplan.

— Hvad foretager I jer så?

— Vi binder knob, tænder bål, laver mad, ja, det vil sige, det gør vi jo ude på turene.

— Nå, I er også på ture?

— Ja, naturligvis, men det kan jeg ikke lide at tale om nu, for vi har været udsat for så mange uheld på det sidste. En dag, vi var ved havet, skubbede en stor dreng til en af pigerne i min patrulje, hun kunne ikke svømme, og der var meget dybt, vi måtte både bjerge hende og give hende kunstigt åndedræt, og hun var meget medtaget. Var det ikke skrækkeligt? En anden gang var vi ude at sejle, og da skar en af de andre sig på nogle glasskår, og det blødte og blødte, lige meget hvad vi gjorde, vi måtte skynde os i land og løbe efter hjælp i nærmeste hus.

— Hvis I har brug for penge i troppen, hvad gør I så?

— Vi går rundt til gårdene og spørger, om der er arbejde til os. Vi løber ærinder, hjælper til i marken, passer børn og den slags.

— I holder ikke fester, hvor I opfører skuespil eller den slags?

— Nej, det kender vi ikke her.

— Hvordan med good-turns?

— Om nogle dage skal vi på et børnehospital og synge for patienterne.

— Kan du lære mig en sang, jeg kan tage med hjem?

— Ja, nu skal du få vores patruljesang, den er lidt uhyggelig og måske lidt vrøvlet:

*„Three old women in a church yard sat
u-u-u-uh — a-a-a-ah*

*They sat in a place where they never sat before
u-u-u osv.*

*Seven long corpses where carried in
u-u-u osv.*

*very long and very thin.
u-u-u osv.*

*The women to the corpses said
u-u-u osv.*

*Shall we be like that when we are dead.
u-u-u osv.*

The corpses to the women said UH.“

(Sluttes side 76)

JEG HAR *set*...

en flok usædvanlig pæne og glade spejdere, der 6. juli vandrede i procession i *Fredericia* til „Landsoldaten“ sammen med byens mange andre foreninger.

Jeg har forresten aldrig set så mange pigespejdere i *Fredericia* som i år. En dag så man på banegården *Bamsemor*, hun havde så travlt med at dirigere sit folk pænt ud på banegården, at jeg ikke forstyrrede, men bare stilfærdigt håbede, hun måtte få en god lejr.

Og der var den anden dag, hvor varmen lige havde sat ind med flimrende soldis mellem husene og et lys, der næsten skar i øjnene, så uvante var vi i Danmark med sommervarmen — at jeg i alle gader så grupper af pigespejdere på bytur — og alle i gummi-støvler!

Jeg så forresten også en anden dag, der var *endnu* lunere, en fører, der råbte strengt ind i et holdende tog: „ingen må forlade kupéen!“ og så listede hun selv ned og labbede en ispind i sig. Det var synd, syntes jeg.

JEG HAR *hørt*...

at *Familien Sønderbro* er taget på alle tiders tur til England. Den vil vi gerne høre om, vi vil også gerne høre om, hvordan familien Sønderbro sparer de mange penge sammen til deres ture, de skal have så gode idéer.

Jeg har også hørt, at der mumles om *jamboretter* her og der og mange vegne næste sommer.

Jeg har også hørt om, at *Kløverspejderne* har haft en vellykket lejr på Ryekol, og at kløverførerne skal have haft et vellykket møde med andre nordiske førere på Jægergården, hvor de har udvekslet en mængde gode idéer.

Hindbærrene var ikke modne, da første hindbærhold ankom til *Jægergården*, men der går rygter om, at Jytte Feddersen havde arbejde nok til spejderne endda. „Alt for damer“ bragte 30. aug. billede af sliddet.

JEG HAR *læst*...

at *Folehave trop* har haft besøg af deres skotske venskabsstrop og ligget i lejr med dem ved Tokkekøb Hegn. Og at pigespejderne i *Svenstrup* har fået flæsk og rabarbersuppe og en bustur til Dybbøl. (Det står i avisen).

Ringstedspejderne har været i Gudhjem og de har min sandten også været til kongebesøg i Svaneke, ligesom Nykøbingspejderne og Vordingborgerne. *Hadsten* pigespejderne har været på Samsø, og det er en af deres patruljer, Hjortene, der har vundet 25 kr.

Divisionscheferne har været i lejr på Fænø, og de gjorde sig meget umage med turn-out og teltrejsning, og de havde daglig time i at holde tale — glæd jer!

DEN NORDISKE PATRULJE „PALETTEN“

Hvordan mon det går med Unesco-hjælpearbejdet?

Arbejdede I på det med masser af kræfter?

— eller glemte I det lidt i det gode badevejr?

Ja, det gjorde I vist, når I skal være ærlige. Men nu er det tid til at tage fat igen med de mange kræfter, som en god sommer gav jer. Og vi må gøre os megen umage, skal vi ikke rødme, for her, hvad vor engelske korrespondent Tove skriver. Tove har været oppe på Verdenskontoret i London for at høre lidt om, hvorvidt de engelske spejdere var med i kuponplansarbejdet:

„Hele verden kalder . . . der er brug for hjælp alle vegne, og over alt har spejdere travlt med at hjælpe efter evne. Men jeg er glad over, at jeg havde lov til at være lidt stolt på mit korp's vegne, for vi var de eneste, der med fuld musik var gået ind for kuponplanen.

På kontoret fortalte de, at de vidste, at man i Tyskland og Japan var ved at iværksætte hjælpearbejde, i England havde der været opråb ude i

trope og divisioner om at være med. Men det var et godt arbejde, de engelske pigespejdere gjorde under stormkatastrofen i 1953, og jeg lånte dette sjove billede af spejderne fra Grimsby, med lidt god forestillings-evne kan man jo nok se, hvad slags arbejde de skal ud i!“

Tove

Stenbukkene i 2. Thisted og Kæden i 1. Ringe fortæller om de breve, de har fået. Læs selv:

Kære redaktør.

Da vi har læst, at „Pigespejderne“ har lyst til at høre om en forbindelse gennem „Unesco“, vil vi nu skrive og fortælle lidt om det brev, vi har modtaget.

Vi er en hel patrulje her fra II. Thisted trop, som har sendt et beløb til Guldskysten, fordi patruljemedlemmerne syntes, det var det mest spændende. I vores brev til dem, skrev vi om Danmarks klima, næringsveje og vores spejderliv, vi fortalte, hvordan vi levede heroppe.

I det brev, vi har modtaget fra dem, får vi et levende indtryk af deres liv. De fortæller, at de ikke har noget der hedder sommer og vinter, men derimod tørtid og regntid, nu for tiden har de en måned, hvor det kun småregner, og det er deres bedste tid, de dyrker meget kakao, og er det land, der dyrker mest i verden. I tørtiden er hele landet dækket af støv.

Til sidst fortæller det, at der kun er få spejdere i landet; de, der er,

er især drengespejdere, fordi pigerne skal hjælpe deres mor mere end de skal i Europa, skriver de.

Hermed de bedste hilsener fra

„Stenbukkene“, 2. Thisted.

Til redaktionen!

Angående Unescoplanen:

I dag har vor patrulje fået brev fra Guldskysten i Afrika. Vi har sendt 35 kr. derned, og havde gået i stor spænding. Så i dag kom brevet endelig.

I brevet, som jo var skrevet på engelsk, stod der, at pengene ikke gik, som vi troede, til en klasse små negerbørn, men derimod til nogle unge mænd, der skulle lære folk at skrive og læse. Men det gjorde jo heller ikke noget.

Det var ikke ham, som vi sendte pengene til, der skrev brevet, men efter brevet at domme var det en af hans hjælpere.

Mr. Lloyd Shirer, som vi sendte brevet til, var nu i Danmark. Han var i Esbjerg for at besøge nogle venner. Så skrev han en lille smule, som vi ikke kunne oversætte og derefter takkede han for pengene — og sluttede så.

Vor patrulje er nu meget glade for at have fået en forbindelse i et så fjernt land, men mest glade er vi for at have hjulpet nogle, der trængte til hjælp.

Med spejderhilsen fra

„Kæden“, 1. Ringe trop.

Og 1. Absalon svarer på Bladluse-nes udfordring og fortæller om deres hjælpearbejde.

Kære Bladlus!

Hermed besvarer vi jeres udfordring, men hvis I venter jer noget spændende eller originalt i løsningen af spørgsmålet om metoden til salg af vore mærker, så må I vente længe, thi vi gik frygtelig metodisk og meget rationelt til værks.

Det vigtigste for os var at skaffe penge — så mange, som muligt endda. Om det så skete ved fester, un-

(Sluttes side 76)

ALLE TIDERS SOMMER- LEJR!

Du forbarmende, hvor 62 piger ser ud af mange, når de står oprangeret 2 og 2 i ens blå uniformer og fuld udrustning. Når hver af dem tilmed er ledsaget af et passende antal slægtninge, der lige skal hviske en sidste formaning i øret, ja, så er der faktisk ikke plads til flere på perronen i en mellemstor provinsby.

Om få minutter kommer toget, der skal bringe disse glade og forventningsfulde piger via København til Bornholm på den årlige sommerlejr. Med „Kongedybet“ forcerer man fredag nat Østersøen og står tidligt lørdag morgen ved målet, Gudhjem, på den skønneste lejrplads, man kan tænke sig, omgivet på de 3 sider af en skovklædt å. — Vi var enige om hjemmefra, at vi i år ville lade spejdersporten lidt i stikken og indskrænke lejrarbejdet til det mest nødvendige, i stedet for ville vi tage alle ture, vi kunne nå, og se, bare se.

Og det kan nok være, vi fik set, somme tider til fods, snart som salonspejdere med bus eller skib. Alt sugede vi til os med begejstring, fra Hammerens klipper til Balka strand, hvor bilerne kører på den brede, kilometerlange strandbred, fra Dueodde med klitter og marchalm til Paradisbakkerne, denne gigantiske trylleskov, hvor man kan gå og gå i timevis, men farer vild, blot man viger det mindste fra de afmærkede stier, fra Christiansø, dette danske Capri med de høje trappegader, de snævre gyder og små haver, hvor figen og morbær trives om kap til de små silderogerier på havnen, hvor de gyldne fisk hænger i hundredevis side om side. Vi fik da vist det hele med, men et par enkelte begivenheder fortjener en nærmere omtale.

Der er først den med spænding imødesete „Kronedag“. Hver patrulje fik om morgenen udleveret 3 skiver rugbrød og 1 krone pr. spejder. For dette — plus hvad de eventuelt kunne tjene selv — skulle de klare sig hele dagen. Ved lejrålet om aftenen aflagde patruljeførerne beretning og regnskab for dagen. Tænk, hvor forskelligt. Nogle havde klaret sig for de knapt tilmålte midler og var gået på opdagelsesrejse, andre gav et nap med at pakke sild på et røgeri og reddede dermed sild til middagsmaden, en patrulje gik til Rø, hvor de fik middagsmaden på et hotel for at vaske op — i hundredevis af tallerkener —. 2 patruljer havde fået en særlig fin fidus. På en gård i nærheden var der brug for roelugere, man sagde, det var godt betalt, så de meldte sig til tjeneste og hakkede som gale

4 timer i bagende sol. Da de gik ind for at meddele, at nu havde de ikke tid mere, svarede fru, at nu skulle de rigtignok have tak, det var vel nok pænt af dem o. s. v. og de måtte da gerne tage lidt granris med hjem. Hvem havde mod til at nævne ordet penge? Altså — som Birte sagde i sin beretning — de spiste rugbrød med granris. Ordet „roer“ var bandlyst resten af lejren.

Fredag den 1. juli, Svannekes 400 års jubilæum med kongeparrets besøg — der måtte vi være med. Vi startede for dag, men andre havde faaet den samme idé, for da vi kom til festpladsen, hvor kongemodtagelsen skulle finde sted kl. 10, stod der flere hundrede bag afspærringen, og ingen var til sinds at give plads for over 60 piger. Vi prøvede at søge hjælp hos en politibetjent, og det elskelige væsen gav os en herlig fidus. Kl. 10½ skulle kongeparret til gudstjeneste i kirken, der var måske en chance for os. Vi gjorde resolut omkring og benede op til kirken, og ganske rigtigt, der var endnu god plads, og en anden hjælpsom betjent tildelte os første parket langs hele kirkemuren. På 2 rækker i stiveste galla afventede vi det store øjeblik; ville Dronningen overhovedet lægge mærke til os, eller ville bare vi få et glimt af vor kongelige chef.

På slaget korte vognene op foran indgangen, og hænderne floy op til hilsen. Og Dronningen ikke alene så os, hun vinkede og smilede og trykkede føreren i hånden. De mindste kiggede nok mest på de 3 prinsesser og var ved at tabe både næse og mund. Det var dog toppunktet. De kunne jo ikke vide, at deres tålmodige venten udenfor kirken under gudstjenesten skulle blive belønnet med endnu en oplevelse, idet Dronningen ved tilbagekomsten atter gik hen til føreren for at høre lidt om troppen, dens hjemsted o. m. a. for til sidst at ønske fortsat god lejr. Begejstringen ville ingen ende tage, Svannekes boghandel blev stormet, alle måtte straks skrive hjem om dette stor-slåede møde med deres Dronning.

Det var egentlig meget passende, at netop denne begivenhed kom til at sætte punktum for vore oplevelser på solskinsøen. Allerede næste dag skulle vi krydse Østersøen igen. Hvor var de dog flojet af sted, disse uerstattelige dage, men hvor vil de blive pillet frem mange gange i vinterens løb. Om det var alle tiders sommerlejr? Det kan der vist næppe være tvivl om.

E.

Den nordiske patruljeførerlejr

på Fænø blev en stor succes! Der deltog ialt 90 patruljeførere fra de nordiske lande i lejren, som blev afholdt på Det Danske Pigespejderkorps' lejrplads på Fænø.

Lejren havde som forbillede Baden Powell's første lejr, denne fandt som bekendt også sted på en ø, og man prøvede gennem hele lejrperioden at leve op til lejrlevet på den tid. Således gik alle deltagerne med spejderstav, idet B. P. jo havde sagt, at en spejder ikke var påklædt uden stav! I både store og små ting søgte man at pege hen på det oprindelige i spejderbevægelsen, sådan

som B. P. havde tænkt sig, det skulle forme sig — det blev en rigtig B. P.-lejr.

Mange diskussioner om spejderløfte, spejderlov, hvad er spejdere? om duelighedstegnene osv. gjorde sit til at sætte tankerne i sving. Festligt var det også den dag, da hele holdet drog med bus til Spejderbakken og til Jellinge.

En af de sydslesvigske patruljeførere skriver om lejren bl. a.:

„Vi følte allesammen, at der var noget, vi var fælles om: spejderloven og spejderløftet. Det binder os sammen, og under denne lejr gik det først rigtigt op for os, at der findes spejdere over hele verden, og at alle er lige rede til at danne den store søskendekæde jorden rundt, hvor hver gør sit. Dette mærkedes især, da hver patrulje som afsked sendte en lille tømmerflåde med lys ud over havet med ønsket om, at det nordiske kammeratskab kunne vedblive at bestå mange århundreder endnu og hjælpe med til at skabe fred i verden ...“

UNESCO...

(fortsat fra side 74)

derholdning el. lign., var underordnet, og da vi samtidig var bange for, at skole, studier, arbejde ville blive for meget forsømt, hvis vi kastede os ud i for mange voldsomheder, blev vi enige om simpelthen at sige: så og så mange spejdere er vi i troppen, d. v. s. så og så mange mærkater skulle kunne sælges her, og derefter rekvirerede vi det dertil svarende antal af hefter.

Selvfolgelig blev der ikke udsolgt, men resten af mærkaterne samledes sammen, blev overgivet til 6 spejdere, een fra hver patrulje, som så gik til angreb på en stor institution, hvor mange mennesker var ansat, og hvor mange kommer og går, og som er knyttet til en af troppens spejdere. Alt blev udsolgt. En særlig ivrig spejder fandt frem til en onkel, der sad som direktør for et stort foretagende, hun fik et par ekstra hefter, tog derud, fortalte personalet om hjælpearbejdet og fik udsolgt; denne spejder har solgt for 89 kr.

Vi valgte det dominikanske kvindeseminarium i Beirut som vor protégé, dels på grund af særlig godt kendskab til flygtningearbejdet i Libanon, dels fordi vi syntes, at netop den arabiske kvinde trænger til al den hjælp, hun kan få, til at kunne skaffe sig oplysning og kundskaber. Vi håber, vor check må hjælpe dertil, og vi håber, den må blive et bånd mellem to små nationer; vi glæder os til at høre nyt fra dem dernede.

II. Absalon

II. Absalon udfordrer I. Absalon.

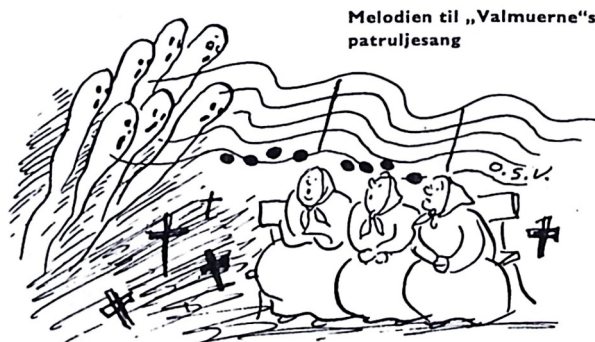
Månedens interview...

(fortsat fra side 72)

— Ja, det er jo en svært hyggelig sang, sagde jeg og var glad over, at skolebussen kom om hjørnet. Men jeg tog sangen med hjem og her har I den med dens enkle melodi!

Senere erfarede jeg, at der på de kanter var noget så fint som en Queens Guide, og det er en spejder, der har taget alle prøver og duelighedstegn! Sådan en spejder gad jeg nok se, men det var den sidste dag, og jeg kunne ikke nå at opsøge hende, men jeg skal finde en til jer en anden god gang!

Susanne Bladlus

Til redaktoren af „Pigespejderne“.

De københavnske divisionschefer gør herved redaktøren opmærksom på, at forsidebilledet på sidste nummer af „Pigespejderne“ er ganske overordentlig uheldig valgt, idet det ikke egner sig som forbillede for en morgenparade i D. D. P.

Med venlig hilsen

Ulla Spangtoft

Eva Larsen Bente Tonnesen Ellinor Larsen

Hanne Flensburg Birte Skou-Olsen Ditte

Ebba Helm Olsen Inger Due Petersen

Karen Prior — Tilde Ramsby

Kære Rådsklippe!

Med stor forundring så jeg billedet på forsiden af det sidste nummer af „Pigespejderne“. Det var et afskrækkende eksempel på, hvordan man ikke skal se ud til en flagparade. Nogle af spejderne havde shorts på, andre havde lejrkitler på, mens andre igen havde skotskternede kjoler på. De havde heller ikke allesammen tørklæder, huer og samme farve strømper på.

Inge, I. Lyngby

Kære pigespejderredaktør.

I anledning af „Pigespejderbladet“s omslagsbillede fra maj måned, vil vi førere og assistenter fra Hawerthi trop gerne have lov til at give vores mishag til kende. Vi synes ikke, at det billede fra den lejrparade, hvor de afbildede spejdere var så ureglementerede, er godt at sende ud til spejderne, her i troppen holder vi strengt på det reglementerede.

Med spejderhilsen.

Patruljef.: Søs, Bamse, Pluto, Fido.

Tropsførere og med. assistenter. Pan, Tinka, Kyna, Lystig,

Gnavpot, Prik.

Tropsfører: Kamma Larsen.

JEG RÅBER TIL JER

fra Rådsklippen, alle store og små, reglementerede og - uha - knapt så reglementerede, jeg råber til alle patruljer i Danmark:

Så slutter vi op om

UNESCOS hjælpearbejde!

Må vi præsentere...

DISTRIKTSCHF GERDA BOECK

De kender hende måske bedre som Boecken? eller indianeren Gerda?

I tallose år har hun på sin motorcykle kørt rundt på de danske landeveje for at hjælpe snart her, snart der. Der er nogen, der siger, at hun ikke er helt ung, men hun er utrættelig og altid parat. Spørg Kløverspejderne, spørg dem fra Viemosen, spørg alle dem, der ikke svinger en økse på lejrpladsen uden at skænke Boecken en venlig tanke.

Boecken holder af at tale om sin lille Hassan med de skæve ben — men det er en helt anden historie.

Månedens HUSFLID

Smykker af kobbertråd, ærter og bønner

Til sommerkjolens bådformede udskæring og til den uldne jumper egner disse hjemmelavede smykker sig fortrinligt. Til kobbersmykket anvendes følgende materialer: ca. 8 m 1 mm's kobbertråd, 1 spids tang, lidt metallak og lidt ståluld.

Fremgangsmåde: Kobbertråden skæres ud i stykker på 29 cm. Hvert stykke forarbejdes til 1 led, og I skal bruge mellem 20 og 25 led. Ved hjælp af tangen snegler I kobbertråden op fra hver ende. Den ene ende skal være på 5 omgange, — den anden på 7 (fig. 1). Figuren bøjes på midten, som vist på fig. 2. Tangen sættes i punkt A i fig. 2, og den dobbelte tråd bøjes, så der fremkommer en hægte. Alle hægterne sættes sammen, som I ser i fig. 4, og I laver en nem lille lås bestående af en hægte med 2 små snegle (fig. 5).

Inden I begynder at bruge halskæden, skal den slibes med lidt ståluld og lakeres med lidt metallak (Zopanlak).

Så er der arbejdet med ærter og bønner. I går på visit i en frøforretning og beder f. eks. om 1. grønne, tørrede ærter, 2. valske bønner eller 3. voksbønner.

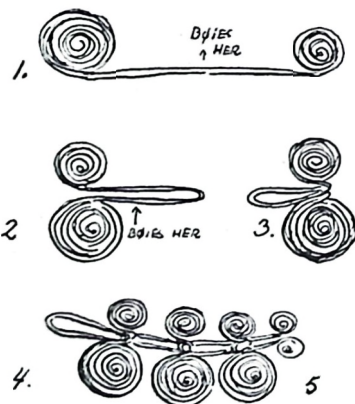
Hullerne gennem ærter og bønner stikker I med en glødende nål (sæt en stoppenål fast i en prop), — men det tager lang tid. Så hvis I har en bekendt, der evt. kunne bore hullerne med en boremaskine, skulle I benytte jer af den chance.

I trækker så bønner og ærter på en snor, f. eks. kinesertråd, og lukker halskæden med en lille skrue-lås, I køber i en hobbyforretning eller hos en sølvsmed.

1. De grønne, tørrede ærter ser med deres knudrede overflade vældig dekorative ud. I kan f. eks., som tegningen viser, slå en knude for enden på halskæden.

2. De valske bønner har vældig kønne grøn-brunlige farver, og da størrelserne er meget varierende, samler I dem med de største bønner foran og de mindre bagtil.

3. Voksbønnerne er sorte, — måske med et skær af lilla. Her stikker I hullerne i den ene ende af bønnerne, — så de, — når de kommer på snor, danner en uregelmæssig krans.

Mulle, der plejer at fortælle os, hvad patruljen skal se på, fortæller her, hvad hun selv har set i sommer.

Natekspressen bringer mig fra en af Londons snavsede banegårde ud på sommerens eventyr. På den gennemgående vogn, hvor jeg befinder mig, står der Krug's Cross — Fort William.

Krug's Cross er banegården, hvor rejsen begynder, og Fort William er den lille by i det vestskotske højland, hvor jeg skal tilbringe de næste fem dage. Det er midsommertid, og det er dejligt at vide, at rejsen går nord på til de lyse nætters land. York, Newcastle, Edingburgh passerer undervejs, og ved 6-tiden næste morgen snor toget sig af sted langs Loch Lemond, en af Skotlands berømte søer. Videre stønner toget op over højlandet, det holder af og til undervejs i næsten ubeboede områder, og mærkelige stednavne, hvis udtale man endnu ikke magter, forkynder, at man befinder sig i en hel anden verden end den sædvanlige.

Ved 9-tiden er jeg fremme i Fort William, indretter mig i mit logi og planlægger de kommende dages ture pr. gå-ben, bus og tog. — Byens eneste virkelige gade rummer alle de butikker og kontorer, som man har brug for, samt et stort antal „uld-butikker“ med alle slags skotske uldvarer. Her er et mylder af ternede stoffer, ældre ærværdige skotter iført deres maleriske „kilt“, og om det så er politibetjenten på gaden, så har han ternet bånd om kasketten.

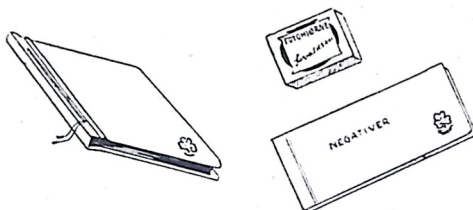
„Fort William“ har en frisk beliggenhed ved „Loch Linne“, en lang, smal fjord, som ude fra Atlanterhavet skærer sig ind mellem bjergene. Bag byen hæver sig en imponerende bjergmasse, hvis højeste punkt, „Ben Nevis“, er Storbritan-

niens højeste bjerg. Karakteristisk for Vestskotlands natur er de grønklædte fjeldskrånninger, dalstrøg med yppig plantevækst, dybe kløfter, der gennemstrømmes af pludrende bjergbække, og storladent og øde højland, gennemskåret af meget lange og meget dybe bjergsøer. I højlandsmoserne vokser kæruld, benbræk og gøgeurter, man hører fårenes kalden og brægen, men er ellers overladt til sig selv og den store natur. — Desværre ville rypen, Skotlands nationale fugl, ikke optræde for mig.

Mange steder fortæller mindesmærker om klanernes (de skotske slægter) indbyrdes stridigheder og om kampe mellem englænderne og skotterne, inden den nu eksisterende union blev en kendsgerning.

Højt oppe på en fjeldvæg i Glencoe, tilsyneladende utilgængelig for mennesker, kan man se Ossians hule. Ossian, søn af Kong Frugal af Skotland, var en keltisk skjald, der levede i det 3. århundrede e. Kr. Man mener, at han er forfatter til en skotsk sagnkreds, Ossians sange, der dog først er blevet nedskrevet efter hans død. Senere er disse gamle digterværker udgivet af den skotske digter Macpherson i det 18. århundrede, og de har for os danske interesse deri, at St. St. Blicher har oversat dem til dansk, og deri, at de har inspireret Niels W. Gade til hans musik: Efterklange af Ossian.

Dejligt var der i Skotland, men dejligt var det også at vide, at der i Sydengland var spejderkammerater, hvis hjem stod åbne for mig, da Skotlandseventyret var slut. Uden disse kammerater, som jeg første gang traf på „Trolleborg“ i 1946, ville denne og tidligere ture i Storbritannien, ikke være blevet til virkelighed. Hilsen *Mulle*

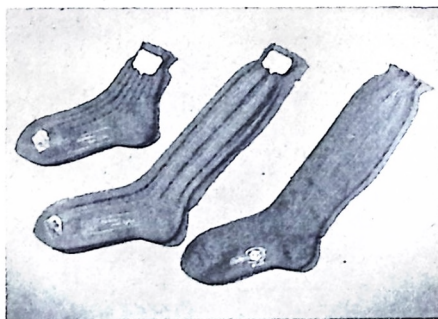
Fotoalbum

Du har dobbelt så megen glæde af sommerlejrens billeder, når du klæber dem ind. Depotet har et stort udvalg i album.

Fotoalbum med emblem, fiberkarton, 4 størr.	4,25—3,25—2,75—1,25
Fotoalbum m. emblem, shirting, flere farver, 3 str.	7,75—6,75—3,25
Fotoalbum, m. emblem, naturlærred, 2 str.	8,75—6,75
Fotoalbum, hvidt linson m. rød plasticspiral, nedsat 5,00	
Fotoalbum, lille folder i blåt skind	2,65
Negativalbum	3,00
Fotohjørner, klare	0,75
Røde bogstaver og tal pr. stk.	0,15
pr. tegn	0,05

Sokker

Ankelsokker, bomuld, brune, blå, hvide	
str. 7—8	2,65
str. 9—10	2,85
Sokletter, uld og tråd m. nylonforstærkning, brune, blå	
str. 7—8	4,45
str. 9—10	4,85
Sokletter, crepe-nylon, brune, blå	
str. 7—8	6,00
str. 9—10	6,75
Skisokker, svære uldne, m. nylonforstærkning	
brune, str. 7—8—9—10	4,00
blå, str. 7—8—9—10	4,50

Sportsstrømper

Uld og tråd m. nylonforstærkning	
str. 6—7—8	4,25—4,50—4,75
str. 9—10	5,00—5,25
Svære uld m. nylonforstærkning	
str. 6—7—8	7,00—8,00—8,60
str. 9—9½—10	9,15—9,75—10,15

Crepe-nylon	
str. 7—8	9,65
str. 9—10	10,40

Lange strømper

Bornestømper, ribbede, uld og tråd	
str. 7—8—9—9½	7,25—7,75—8,35—8,85
Damestrømper, mønstret uld	
str. 9—10	9,75
Strømper, merceriserede, str. 9—9½	9,50
Crepe-nylon, fullfashioneret,	
1. sortering	15,85
Nylonstrømpe, meget stærk	9,85
Stoppegarn pr. vindsel	0,10

Spejder- og skolesko

Det er en gennemsyet Alsboe-sko med moderne mocca-sinkant og forarbejdet af en fin mørkebrun boxcalf

Den fås i 2 vidder:

a — ret smal, b — ret vid

Med lædersål	
str. 34—35½	46,75
str. 36—39	50,25
str. 39½—40	54,50

Med rågummisål	
str. 34—35½	54,25
str. 36—39	58,50
str. 39½—40	63,25

Brevpapir og blokke

Skriv brev på spejderbrevpapir. — Vi har pænt blåt papir i mapper og æsker, dels med spejdermotiver, dels med emblem.

Kort og kuverter, blå, m. emblem, 10 stk.	1,35
Kort og kuverter, blå, m. emblem,	
20 stk. i mappe	2,25
Brevmappe, lille format	2,50
Spejderbrevpapir i mappe, blåt, m. emblem	
og tegning	3,75—3,00
Æskepost, blå, m. emblem og tegning	3,25
Skriveblok, oktav, m. tegning el. emblem	2,75
Skriveblok, kvart, m. emblem	3,50
Kuverter m. emblem, 25 stk.	1,25

Husk, ved køb på depotet skal der medbringes
rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. august